

Biblioteka

„dereta vam predstavlja...”

Urednik izdanja

Kata Kaluđerović

Naslov originala

Pilar Quintana

LA PERRA

Copyright © 2017, Pilar Quintana

Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2024

Kučka

Pilar Kintana

Prevod sa španskog
Ksenija Bilbija

 dereta

Jutros sam je tamo našla sa sve četiri uvis – rekla je gospođa Elodija pokazujući mesto na plaži gde se skupljalo đubre koje je more donosilo i raznosilo: granje, plastične kese, flaše.

– Otrovala se?

– Čini mi se.

– I šta ste s njom uradili? Jeste je sahranili?

Gospođa Elodija je potvrdno klimnula glavom.

– Unuci.

– Gore na groblju?

– Ne, ovde na plaži.

Mnogi psi su umirali otrovani. Neki su mislili da ih namerno ubijaju, ali Damaris nije mogla da zamisli da bi neko mogao tako nešto da uradi i verovala je da su psi greškom pojeli otrovne mamce koji su ostavljani za pacove – ili je otrovane pacove bilo lakše uloviti.

– Baš mi je žao – rekla je Damaris.

Gospođa Elodija je samo klimnula glavnom. Već dugo je imala tu kerušu, crnu kuju koja je provodila vreme izležavajući se pored njenog restorana na plaži i svuda je pratila: u crkvu, snajkinu kuću, prodavnicu, pristanište... Mada nije pokazivala, sigurno je bila tužna. Spustila je štene koje je hranila špricem punim mleka iz ćase i uzela drugo. Bilo ih je deset i svi su bili toliko mali da još uvek nisu ni progledali.

– Imaju šest dana – rekla je gospođa Elodija – neće preživeti.

Otkad je Damaris služilo pamćenje, izgledala je stara i nosila je naočare sa debelim staklima od kojih su joj oči izgledale izobličene, bila je zdepasta od struka naniže, štura na rečima, sporih pokreta i sposobna da održi mir i prisebnost duha u vreme kad je bio najveći promet u restoranu i kad je sve vrvelo od pijanaca i dece koja su jurcala između stolova. Sada je, međutim, izgledala zabrinuto.

– Što ih ne razdelite? – pitala je Damaris.

– Jedno su već odneli, ali niko neće tako male štence.

Pošto još nije počela sezona, na pijaci nije bilo ni mnogo prodavaca, ni muzike, ni turista, niti bilo čega osim praznog prostora koji je sad izgledao još veći sa gospođom Elodijom, koja je sedela na klupici pored kartonske kutije sa svojih deset štenaca. Damaris ih je pažljivo pogledala i odlučila se za jednog.

– Je l' mogu ovog da uzmem?

Gospođa Elodija je spustila u kutiju štene koje je do tada hranila, izvadila ono sivkasto s klempavim ušima koje je Damaris pokazala i pogledala ga otpozadi.

– Ta je ženka – rekla je.

U vreme oseke, plaža se pretvarala u neizmernu čistinu ispunjenu crnim peskom koji je više ličio na blato. U vreme plime, voda je sve prekrivala i talasi su nanosili debla, granje, semenke, mrtvo lišće iz džungle, i sve to muljali sa đubretom koje su ljudi bacali. Damaris se vraćala iz posete svojoj ujni, koja je živela u selu na litici, na kopnu, iza vojnog aerodroma, i koje je bilo modernije i imalo betonske hotele i restorane. Svratila je kod gospođe Elodije iz radoznalosti kad je videla štence, i sad se vraćala svojoj kući sa druge strane plaže. Pošto nije imala ništa u čemu bi nosila kerušu, stavila ju je u nedra. Mogla je u šaku da joj stane, mirisala je na mleko i mamila je da je čvrsto zagrlji i zaplače.

Damarisino selo se sastojalo od jedne dugačke peščane ulice s redom sojenica na obe strane. Bile su trošne i izdignute na drvenim deblima, sa zidovima od dasaka i krovovima pocrnelim od buđi. Damaris se pomalo brinula šta će Rohelio reći za kučku. Nije voleo pse i imao ih je samo zato da bi lajali i čuvali kuću. Trenutno je imao troje: Dendžera, Mušicu i Maslinu. Dendžer, najstariji, ličio je na labradore koje je vojska koristila za proveru brodova i prtljaga turista, ali je imao veliku četvrtastu glavu, kao pitbulovi kojih je bilo u obližnjem selu, u hotelu Kraljevski Pacifik. Bio je sin psa pokojnog Hosuea, koji je pak voleo pse. Držao ih je da bi lajali, ali ih je i voleo i obučavao za lov. Rohelio je pričao kako se jednom, kad je svratio kod pokojnog Hosuea, jedan štenac, koji još nije napunio ni dva meseca, odvojio od čopora i počeo da laje na njega. I pomislio je kako mu treba baš takav pas. Pokojni Hosue mu ga je poklonio i Rohelio ga je nazvao Dendžer, pošto to znači opasnost. Dendžer je porastao i postao onakav kakvo mu je i ime bilo, ljubomorani i besani pas. Kad ga je pominjao, u Roheliovom glasu se osećalo poštovanje i divljenje, ali kad mu se obraćao, uvek bi ga terao od sebe rečju „čibe“ i pretio mu rukom, da ne bi zabravio kako ga je u prošlosti tukao.

Za Mušicu se videlo da je kao štenac imao težak život. Bio je sitan, žgoljav i drhturav. Jednog dana se pojavio ispred kuće i, pošto ga je Dendžer prihvatio, ostao je. Na repu je imao ranu koja se za nekoliko dana inficirala. Kad su je Damaris i Rohelio primetili, rana se već napunila crvima i Damaris se učinilo da je iz nje izletela jedna potpuno formirana mušica.

– Jesi video? – upitala ga je.

Rohelio nije ništa video, a kad mu je Damaris objasnila, grohotom se nasmejao i rekao kako su konačno našli pravo ime za kuće.

– Sad budi malo miran, Mušice jebena – naredio mu je.

Uhvatio ga je za rep, podigao mačetu i, pre nego što je Damaris shvatila šta se događa, jednim udarcem mu odsekao rep. Mušica

se zavijajući bacio u trk, a Damaris je užasnuto pogledala Rohelija. On je slegao ramenima, držeći crvljivi rep u rukama, i mada je rekao da je to uradio da bi zaustavio infekciju, ona je bila ubeđena da je uživao.

Maslina, najmlađi od svih, bio je Dendžerov sin s jednom od komšijskih kučki, za koju su tvrdili da je čistokrvni labrador boje čokolade. Ličio je na oca, mada je imao dugačku i sivkastu dlaku. Bio je najbešnji od sve troje. Roheliju nijedan od njih nije prilazio i svi su bili nepoverljivi prema ljudima, a Maslina nije baš nikome prilazio i bio je toliko nepoverljiv da nije hteo ni da jede ako je bilo ljudi u blizini. Štaviše, Maslina je bio podmukao: ujedao je bez lajanja i s leđa. Damaris je znala da je to zato što je Rohelio imao običaj da im se prišunja dok jedu, kad nisu obraćali pažnju, i da počne da ih bičuje tankim prutom koji mu je samo za to služio. Šibao bi ih kad bi napravili neku štetu, ili tek tako, jer je voleo da ih tuče.

Damaris je mislila kako će s kučkom sve biti drugačije. Ona je njena i Damaris neće dozvoliti da joj Rohelio bilo šta uradi – neće smeti ni popreko da je pogleda. Došla je do prodavnice gospodina Haimea i pokazala mu je.

– Baš je mala – rekao je.

Prodavnica gospodina Haimea je imala samo jedan pult i jedan zid, ali je bila tako dobro snabdevena da je u njoj moglo sve da se nađe, od hrane do eksera i šrafova. Gospodin Haime je došao iz unutrašnjosti, bez ičega, u vreme kada se gradila pomorska baza, i oženio se jednom crnkinjom iz sela koja je bila siromašnija od njega. Govorkalo se da je uspeo zahvaljujući vradžbinama, ali Damaris je mislila da je uspeo zahvaljujući tome što je bio pošten i vredan čovek.

Te nedelje joj je dao na veresiju povrće i jedan hleb za doručak sledećeg dana, pakovanje mleka u prahu i jedan špric za ishranu šteneta. I povrh svega joj je poklonio jednu kartonsku kutiju.

Pilar Kintana
KUČKA

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Sonja Beljanski Tripković

Dizajn korica
Stojan Bešir

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-549-2

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2024.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA d.o.o.**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**
KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.134.2(862)-31

КИНТАНА, Пилар, 1972–

Kučka / Pilar Kintana ; prevod sa španskog Ksenija Bilbija. – 1. Deretino
izd. – Beograd : Dereta, 2024 (Beograd : Dereta). – 83 str. ; 21 cm

Prevod dela: La perra / Pilar Quintana. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-549-2

COBISS.SR-ID 146940425